

Szegény Sudár Anna

Ennyire ne érdekelné már a marosvásárhelyieket az igazi kultúra? Oda jutottunk, hogy már csak a vásári, alpári, giccse tömegrendezvényekre özönlik a nép? Tudom, túlzok, végtelen kihegyezem a dolgokat, hiszen magam is számtalan olyan rangos, nagy igényű eseményen is részt vettem, ahol szinte tút se lehetett leejteni, annyian voltak. De vasárnap délután mi egynéhányan kimondottan szégyelltük magunkat a Stúdió Színházban, hogy olyan kevesen vagyunk. Kossuth-díjas író, Jókai Anna rólunk, erdélyiekről szóló nagyszerű regényét, a Magyar Örökség Díjjal kitüntetett Szegény Sudár Annát monodrámában szólaltatta meg a helybeliek egykori igen népszerű vezető színésze, a Budapestre rég áttelepült, de az otthonához, szülővárosához azóta is a legnagyobb hűséggel ragaszkodó Bálint Márta. A regényt a Marosvásárhelyhez szintén szorosan kötődő Scarlet Anna alkalmazta színpadra. Az előadást pedig Kincses Elemér rendezte, aki a vásárhelyi előadás kezdete előtt pár órával érkezett haza Kanadából. A produkció nagy sikernek örvend, évek óta telt házzal játssza a művész nő Budapesten a Magyar Színházban és rengeteg helyen még Magyarországon, ahova hívják. Bécsben, Stockholmban tapsolnak neki, és másutt is sokfelé Európában. A Bolyaiak városában a Marosvásárhelyi Napok zárónapján ennyien voltunk kíváncsiak erre a katarzist nyújtó, szívbemarkolóan drámai, felkavaró színdarabra és a lélegzetvisszafojtva végigkövetett, kivételes erejű színészi teljesítményre.

A bemutatóra bizonyára nagy várakozásokkal és szép reményekkel készült hazatérő vendég semmit se mutatott csalódásából, úgy bújta bele a hősnő, e törekeny, mégis erős erdélyi asszony bőrébe, úgy keltette életre mindazt, amit mi itt 1989 előtt megismertünk, megszenvedtünk, naplóját olyan mély átéléssel elevenítette meg, mintha nem hús, hanem több száz emberhez szólt volna. Valószínűleg nem is az a fontos számára, hogy az Én, szegény Sudár Anna kamaraszínpadon vagy hatalmas csarnokban kerül kis vagy nagy közönség elé, hanem az az üzenet, az az érzelmi töltet, amit közvetíteni tud, s a remény, amely a fájdalmas előadás végén mégiscsak kisarjad a nézőkben. De nem kétkem, hogy rosszul esett neki valamikori szeretett színházlátogató közönségének most tapasztalt közömbösége, távolmaradása. Ezt persze a vendégszereplést beharangozó felkészülést népszerűsítés, a reklám hiánya is magyarázhatja. De bizonyos lehangelő jelenségekre is figyelmeztet. Ezeket talán majd máskor részletezzük. Azt viszont ezúttal hangsúlyozom, hogy remélem, ugyanezzel a produkcióval kelő időben és megfelelő publicitással még visszahívják Bálint Mártát városunkba. Előadását sok-sok itteni embernek érdemes, kell látnia.

Hogy mit veszítettek, akik nem voltak ott a Stúdióban, felmérhetik abból az írásból is, amit a Hét Nap című vajdasági magyar hetilap 2009. április 22-i számából vettünk át.

N.M.K.

Gálaest a Vajdaságban... A MagyarSzó.com honlapról